

Пише:
Јелена
Ђорђевић

Ниш, фебруар 2009.

ЖИВЕТИ УСПРАВНО, ДРАГАНА РОДИЋ

Она је непоправљиви оптимиста, изузетан борац и хуманиста, сурово је реална, плени осмехом и фасцинира духовном снагом. Она је жена из Србије, из Ниша, Драгана Родић, прва са наших простора која се подвргла лечењу матичним ћелијама. Своју причу почиње: „Ако је живот здравих, правих, усправних људи непрестана борба, како да своје битисање назовемо ми који смо усправни по достојанству, али не и по физичком ставу. Ми који смо везани за инвалидска колица.

Драгана има 30 година. До пре 10 година била је потпуно здрава, чила, ведра, неукротива, пуна амбиција, заљубљена до ушију. А онда је 10. фебруара 1999. године на путу Ниш-Лесковац доживела страховиту саобраћајну несрећу. Возио је њен момак, Срђан Јовановић, а она је због силне удара испала из аута и одлетела поприлично далеко. И Срђан је био озбиљно повређен, са обилним унутрашњим крварењем и повредом кичме. Али је успео да се потпуно опорави већ после месец дана. А Драгана је од тада, због повреде кичмене мождине параплегичар, у инвалидским колицима. Хладне главе, са осмехом који јој титра око усана, готово трчећи у колицима говори о ужасу кроз који је прошла: „Непосредно после несреће сам оперисана и уграђен ми је фиксатор кичме. 40 дана сам лежала без јастука и гледала у једну тачку. И била у ужасном психичком стању. И размишљала зашто баш мени то да се деси и како ће се све завршити. Онда је уследила рехабилитација у Београду од годину дана.

И онда се, после годину дана рехабилитације, без икаквог напретка у здравственом статусу, преживевши рат у Сокобањској, Драгана вратила у Ниш. Да би отпочела рат са самом собом. Навикавала се на нов начин

живота, стрепела како ће је пријатељи прихватити, била у ужасним психичким кризама, растрзана мислима. Мучила ју је љубав. „Волела сам Срђана и даље јако, али сам се питала имам ли права да очекујем од њега да остане и даље са мном и да ме гура у колицима, носи до столице, облачи. Јер ја нисам

Са гр Миодрагом Стојковићем

била више она Драгана у коју се он заљубио! Са друге стране, сматрала сам, да ако је љубав чиста и права, не сме да је обесхрабри ни један разлог. Хировита у то време, више пута сам оптерећена грижом савести, прекидала везу. Али ми се он увек враћао.

И онда је Драгана одлучила да одбаци очај јер је лош савезник и да не плаче над сопственом судбином и да се не самосажалева, већ да сву расположиву енергију уложи у проналажење решења да себи помогне. Тада је њен живот добио нову димензију, нови смисао-пробудио се у њој борац невероватне снаге. „Решила сам да непродуктивне мисли типа-зашто се то десило баш мени заменим мирењем са постојећим стањем, али само тренутним. И уместо да чекам мајку да ме

обуче и разједам се што баш тада не може да дође, почела сам да се сама облачим. Веровала је Драгана да мора да постоји начин да се усправи, истраживала је по интернету, консултовала се са лекарима. Постала је члан удружења познатог, а данас и покојног глумца Кристофера Рива који је после пада са коња постао инвалид. И онда јој је 4 године после операције из чиста мира пукла шипка. Уследила је нова операција, после које је доживела анафилактички шок при коме јој је срце застало на неколико секунди. Закуцало је поново, осетила је нови прилив енергије и успела је да уз помоћ пријатеља који су јој пружили финансијску помоћ стигне до Пекинга, где је подвргнута лечењу матичним ћелијама.

Интервенција обављена у Пекингу није показала неке значајније помаке у њеном статусу инвалида. Али Драгана није изгубила наду нити је одустала. „Можда ћелије фетуса нису „хтеле“ или „могле“ да постану нервне, али сам сигурна да ће ембрионалне то моћи јер су експерименти на пацовима то показали. Са задовољством

инвалида што чланова њихових породица. Тако је инфо-центар за матичне ћелије брзо прерастао у хендикеп центар, јер им се обраћају људи са различитим проблемима. Читав тим лекара ангажован је у инфо-центру у смислу пружања помоћи и савета. Тим чине и правници и економисти и социјални радници, а читав пројекат финансијски је помогао и град. Изузетно су активна, непрофитна, невладина организација волонтерски ангажованих хуманиста чији је једини циљ да помогну инвалидима.

Борећи се да помогне себи Драгана помаже и другима. Боравила је у Валенсији, Патри, Пекингу. И у сваком од посећених здравствених центара на своје велико задовољство чула је наш-српски језик-њиме су се служили наши уважени стручњаци, светски признати истраживачи-људи који у перспективи нуде излечење инвалидима и у које Драгана дубоко верује.

Драгана планира да док не прохода објави књигу коју је написала а која се зове „Сплет околности“. И да сав добијени новац уложи у изградњу рехабилитационог центра за инвалиде у Нишу, јер Ниш још увек нема такав простор. Успела је Драгана и да заврши факултет и данас је она дипломи-

могу да кажем да су ме многи инвалиди контактирали, после мог боравка у Кини, тражећи савет и помоћ. Са тугом могу да констатујем да је 10 % укупног броја становника са наших простора из категорије инвалида, којој и ја припадам. Ту рачунам и дијабетичаре, јер и они имају статус инвалида. Имала сам неодољиву потребу да помогнем свим тим људима, да са њима поделим своје искуство. Да им предложим да избегну непотребне кораке.

Зато је и основала Удружење „Драгана Родић“ за помоћ пара- и квадриплегичарима да би што лакше дошли до жељених информација, и то је прва таква асоцијација на просторима бивше Југославије. Успела је да иницира и отварање инфо-центра за матичне ћелије. Отварању је присуствовао и постао почасни члан удружења др Миодраг Стојковић. Отварање се десило октобра 2007. године, и та организација данас има преко 4000 чланова-што

рани економиста који ради у Центру за развој каријере при Универзитету у Нишу. Ових дана је комисија за доделу престижне годишње награде града Ниша одлучила да она ове године припадне Драгани Родић за појединачни и лични допринос развоју града Неуморна јер њен дан траје дуже неголи нечија недеља, јер се њено време мери садржајем а не протеклим минутима, каже: „Стојим само уз помоћ лонгета ево већ годинама. Трчим окрећући тачкове на колицима, возим рукама дајући гас, смејем се гласно, дружим се, радим, помажем другима, пишем, кординирам радом инфо-центра. Волим Срђана. Захваљујући стицају околности, судбини и инвалидским колицима многе ствари сагледала сам на други начин. Некада сам протрчавала поред инвалида не базирујући се и не размишљајући о њима. Данас сам борац за њихова права.

